

กันพักใหญ่ นานอยู่ แล้วแสงสว่างนั้นก็ค่อยโถมลงไป ก็มารวมอยู่ที่สว่างหลังคามุ้ง นางเขี้ยวก็รู้ว่า พระของขวัญเอาไว้ที่นั่น แสงสว่างนี้ออกจากของขวัญนั่นเอง

แต่เช้าเขี้ยวมาหาผู้พูดนี้ บอกว่าท่านเมื่อคืนนี้แสงสว่างเกิดที่บ้านดิฉัน พระท่านเปล่งรัศมีสว่างเขี้ยว เดิมทีก็ไม่ว่าอะไร แล้วก็มารวมอยู่ที่พระ จึงรู้ว่าพระ รูปร่างนางเขี้ยวเมื่อวันรับพระของขวัญนั้นมีโรคภัยไข้เจ็บเป็นประจำ อยู่คนเดียวเท่านั้น เวลามาทบอกเช้า ร่างกายเปล่งปลั่งไปหมด แปลกกว่าปกติเดิมทีเดียว ผิวพรรณเกลี้ยงเกลาไปหมด ดูสะอาดสะอ้าน มีผิวพรรณวรรณะ เขารู้สึกว่าของขวัญนี้อัจฉริยะ แปลชั่วเป็นดีได้ขณะนี้เขี้ยวหนอ

๑๑ พระลอยได้

เรารู้สึกว่าศักดิ์สิทธิ์เพียงแค่นี้และหรือ ยังไม่ใช่เพียงเท่านี้ อีกหลายรายที่รับของขวัญไปจากวัดปากน้ำแล้ว อยู่ทางถนนตก พอไปถึงที่บ้าน พระออกจากตัวไปลอยเรื่อยไปในอากาศ ตัวก็เห็นเรื่อยไป แล้วไปเข้าบ้านโน้น เข้าไปในห้องพระแล้วเข้าไปในที่บูชาโน้น เข้าไปในครอบพระที่เขาบูชาโน้น ตัวก็ตามเข้าไปจะเอาให้ได้ เขาก็ไม่ยอมให้เข้าไป เขาบอกว่าห้องพระนั้นคนอื่นมาเกี่ยวข้องไม่ได้ เขาคนเดียวเท่านั้น ไม่มีอะไรไม่ต้องเข้าไป

เด็กก็จะเข้าไป เกิดเถียงกัน เด็กเมื่อไม่ให้เข้า มันก็ร้อง เขาว่าถ้าจะเข้าไปก็ต้องไปบอกมารดาเอ็งก่อน ให้ไปบอกผู้ใหญ่มาก่อน เด็กก็ไปบอกมารดามา เขาก็ให้ไปเปิดดู เปิดเข้าไปในห้องพระ ก็เห็นพระของขวัญนั้นอยู่ในครอบพระจริงๆ เจ้าของบ้านก็รับรองว่า ไม่ใช่ของๆ เขาก็ให้แก่เด็กนั้นมา

๑๒ พระท่านพูดได้

นี่ก็อัศจรรย์ นึกว่าของตาย ๆ ดิน ๆ อย่างนี้แหละ ลอยไปได้ที่น่าอัศจรรย์นัก นี้อย่างอัศจรรย์ ไม่ใช่แต่เท่านั้น ยังพูดได้อีก ไม่ใช่เปล่งรัศมีแล้วลอยไป พูดก็ได้ การพูดนี้มีนายทหารเรือผู้หนึ่ง (เจ้าตัวต้องการสงวนนาม)

เมื่อวันที่ ๒๙ ทหารเรือนัดประชุมเลี้ยงอาหารในกองบัญชาการ เมื่อเลี้ยงอาหารเสร็จแล้ว คืนนั้น พอแจกปิ่นเท่านั้น พระซึ่งอยู่ในหน้าอกของทหารเรือผู้นั้น เสียงบอกลั่นออกมาว่า

“ทิ้งปิ่นไปเสีย อย่าอยู่”

นายทหารผู้นั้นคิดแต่ในใจว่า “ไม่รู้จะไปทางไหน”

ไปทางวัดแจ้ง (วัดอรุณราชวราราม) นายทหารเรือผู้นั้นจึงทิ้งปิ่นแล้วไปทางวัดแจ้ง ไปทางวัดแจ้ง เขาก็ห้อมล้อมหมด เอ...นี่เราจะต้องถูกยิงทิ้งละสิ เขากันไว้หมด

พระบอกว่า “ไปซ่อนตัวในที่ลับๆ เสีย” ดั่งขึ้นอีก

นายทหารเรือผู้นั้นก็ซ่อนตัวอยู่ในที่ลับๆ ตามพระ พระว่าอย่างไรก็ไปอย่างนั้น ลักพักใหญ่ พระก็ว่าไปทางนั้นทางนั้น ไปเรื่อยไป ไปตามพระเรื่อย หลุดพ้นมาได้

ครั้นเขาสงบลงไป นายทหารเรือผู้นั้นก็เข้าไปรายงานตัว พอรายงานตัว ผู้ใหญ่เขาก็ให้สวมลงไปในห้องที่ราชองครักษ์ ทั้งสามทั้งยศได้ ๙ วัน เขาก็ได้มาหาฉัน เมื่อครั้งก่อนๆ เกิดเรื่องอะไรขึ้น เขาเคยมาหา เคยเล่าให้ฟัง เคยบอกที่นี้ไปได้ ๙ วัน ไปทางไหนหายไป

พอมาถึงเขาก็ว่า หลวงพ่อให้ผมกราบดินสักทีเถิด เอาดินยื่นมาให้ผมกราบเถิด ถามว่าเป็นอย่างไรเล่า เขาก็จะกราบดินท่าเดียว ก็ว่าเป็นอย่างไรว่าให้ฟังซิ เขาก็เล่าให้ฟังดังกล่าแล้ว ทุกประการ นี่เป็นเรื่องของนายทหารเรือผู้นั้น ในเวลานี้เขาเป็นนายพลจัตวาแล้ว คุณอยู่ในราชองครักษ์นั้น นี่พูดได้

๑๑ เชื้อจนดาลาย

พูดได้ไม่ใช่คนเดียวเท่านั้น มีอีก คุณนายทองคำ คุณนายทองคำนั้นก็พูดได้อีก ถูกลือตเตอร์รางวัลที่สอง ๔๕,๐๐๐ บาท ไม่รู้เอาสลากกินแบ่งนั้นไปไว้ที่ไหน หาไม่ได้ ค้นหาเท่าไรก็ไม่ได้ เวลาที่จวนจะหมดเต็มที่แล้ว จวนจะครบกำหนดของเขา ก็นึกแต่ว่าจะทำอย่างไร

เขาก็เล้าลือกันว่า วัดปากน้ำแจกของศักดิ์สิทธิ์นัก ถ้าศักดิ์สิทธิ์จริงละก็ ขอให้ได้สลากกินแบ่งที่หายไปนั้นลงมาทีเดียวสมทบทุนสร้างโรงเรียน สร้างแล้วก็ตั้งใจของเขาอย่างนั้น พอได้แล้วก็กลับไป พอค่ำมืดนานๆ ลึกหน่อย ไปในรถมันก็งงๆ พอง่วงๆ ได้หน่อยๆ เท่านั้น บอกแล้วดังเข้าไปในหน้าอกนี้ ที่กลัดพระไว้ในกระเป๋าทันหน้าอกนั้น ดั่งขึ้นว่า

“สลากกินแบ่งของตัวเอง มันเข้าอยู่ในลิ้นชักของดำๆ ปิดอยู่ ชักลิ้นชักออกเปิดของดำขึ้นก็เห็น”

อยากให้ออกบ้านเดี๋ยวนี้ทีเดียว เพื่อจะไปชักลิ้นชักดู แต่ก็ไม่ถึงเดี๋ยวนี้ดอก ถึงกำหนดไปถึงก็ตรงเข้าไปชักทีเดียว ชักก็เหมือนบอกไม่มีผิด ชักออกมาแล้วก็เปิดของดำๆ นั้นก็เห็นสลาก

เขายังมาบอกฉันนั่นเอง บอกว่าท่านของใหม่เอี่ยมเขียว พอเห็นเข้าก็ดีใจ นี่ลองคิดซิว่าเขาเชื่อแค่ไหน ความเชื่อของเขาจะเชื่อแค่ไหน ๑๐๐% นั้นเต็มแน่ละ แต่ฉันให้เชื่อมั่นว่า “**มันเชื้อจนดาลาย**”

เชื้อจนดาลายอย่างนั้นเชื่ออย่างไร พอเอาสลากนั้นไปเบิกเงินมาได้แล้ว ก็คิดว่าอ่านจะถูกต่อไปไหมอีก มันก็เอาของขวัญมาดู ก็เห็นลือตเตอร์ที่พระของขวัญนั้นเป็นแถวๆ นั้นเห็นไหมล่ะ?